

הידעתם?

לכל תרבות נימוסין משלה, ודבר הנחשב למנומס במקום אחד נחשב לגסות רוח במקום אחר. למשל בסין, אדם הנוטל את פסת הפזון האחרונה מקערה משתפת המנחת על השלחן מבלי שיציע אותה ליתר הסועדים, נחשב גס רוח. לעומת זאת, בתרבויות אירופיות מצפים כי האורחים יאכלו את כל הפזון המוגש להם, אות כי הארוחה הייתה טעימה. אילו כללי נימוס תקפים בכל מקום ובכל תרבות?

מדברים בבית

- תרגלו 'יום מנומס במיוחד' ובו תקפידו במיוחד על הנימוס בתוך הבית ומחוצה לו. בסוף היום שתפזרו:
- האם החוויה הייתה לכם נעימה? האם הרגשתם שאתם מתאמצים במיוחד?
  - האם היו רגעים לארוך היום שבהם עזר הנימוס הכף ללא נעים? אם כן, מדוע?
  - איפה היה קל יותר לשמור על הנימוסין, בבית או בחוץ?
  - האם תרצו להכין כל יום ליום נימוסין?

אם יש במשפחתכם או בסביבתכם אנשים דוברי שפות זרות, בקשו מהם ללמד אתכם לומר 'תודה', 'בבקשה' ו'סליחה' בשפתם.

אמר ר' אחא: יש אשה חכמה לשאל ויש אשה שאינה חכמה לשאל.
יש אשה חכמה לשאל, באה אצל שכנתה, השער פתוח, דופקת עליו. אומרת לה: שלום עליך, שכנתי, מה את עושה? מה בעלך עושה? מה בניך עושים?
אומרת לה: טוב.
אכנס? משיבה לה: הכנסי, מה בקשתך?
אמרה לה: יש לך כלי פלוגי, תנייה לי. אומרת לה: הן.
שאינה חכמה לשאל באה אצל שכנתה, השער סגור והיא פותחת אותו. אומרת לה: יש לך כלי פלוגי? אומרת לה: לאו.

(מתוך ספר האגדה, מצבד על פי מדרש ויקרא רבה, פרשה ה, ח)

- מדיע עונה השכנה לאשה אחת 'כן' ולשניה 'לא'? הסבירו.
- הציעו לאשה שאינה חכמה כיצד לתקן את בקשתה.
- שתי הנשים יצאו מבית השכנה ונכגשו בשביל כתבו בצדו השני של הדף את השיחה בין השתיים.

